U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **V. B.**, zastoupeného JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2006, č. j. 56 Az 306/2006 – 13,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátce JUDr. Evě Poláčkové, se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora označeného pravomocného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 10. 2006, č. j. OAM-1135/LE-PA04-PA04-2006, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V této souvislosti stěžovatel uvedl, že se domnívá, že jeho kasační stížnost je přijatelná s tím, že: „považuje podstatný přesah svých vlastních zájmů v řešení otázky, jaká míra vymezení skutkových důvodů žalobních bodů je již natolik nepostačující, že by odůvodňovala odmítnutí žaloby právě z tohoto důvodu.“ S ohledem na skutečnost, že jeho žaloba byla krajským soudem odmítnuta, uplatňuje toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a své závěry opírá o výčet zákonem předepsaných náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel má totiž za to, že jeho žaloba ze dne 9. 10. 2006 obsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně žalobních bodů, a měla být krajským soudem meritorně projednána. Připomněl přitom, že z citací příslušných ustanovení správního řádu bylo zřejmé jeho přesvědčení o nerespektování základních pravidel řízení před správním orgánem. Co se týče konkretizace skutkových důvodů, domnívá se, že odkaz na spisový materiál vedený správním orgánem byl dostačující a v intencích požadavků § 71 s. ř. s. Argumentuje přitom rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Azs 208/2005 – 51, www.nssoud.cz, jakož i dosavadní praxí krajského soudu, který se dosud meritorně zabýval žalobami skutkově vymezenými ve stejném rozsahu tak, jako byla žaloba stěžovatele.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že jeho výše citovaný rozsudek je v současné chvíli překonán rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaným pod č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, který se otázkou náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu zabýval (§ 17 odst. 1 s. ř. s.) a kterému postup krajského soudu v předmětné věci plně konvenuje. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž žaloba musí obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a pokud je žaloba postrádá a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu tyto vady neodstraní, je důvodné její odmítnutí. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet,

nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Pokud jde o právní náhled na věc, nelze se spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. V případě, že žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Krajský soud proto usnesením ze dne 20. 10. 2006, č. j. 56 Az 306/2006 – 6, vyzval stěžovatele, aby doplnil a upřesnil své podání ze dne 9. 10. 2006 tak, aby bylo patrné, z jakých skutkových důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Současně ho poučil o tom, že nebude-li této výzvě vyhověno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o jeho podání odmítne. Stěžovatel však na tuto výzvu nereagoval a podáním ze dne 30. 11. 2006 pouze odkázal na své původní podání s tím, že žalobní body v tomto podání vymezené považuje za dostačující. I přes výzvu a poučení krajského soudu tedy stěžovatel vady svého podání neodstranil, a proto krajský soud dané podání odmítl.

Ve světle shora uvedeného tak dospěl Nejvyšší správní soudu k závěru, že krajský soud se svým postupem v předmětné věci nikterak neodchyluje od výše uvedené interpretace a aplikace ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v návaznosti na § 37 odst. 5 s. ř. s., podané rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 4200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, tj. v částce 4800 Kč, zvýšené o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 912 Kč, celkem tedy 5712 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce stěžovatele neprokázal (ani netvrdil), že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, považoval Nejvyšší správní soud za převzetí a přípravu zastupování až studium spisu dne 12. 4. 2007, které v daném případě nahradilo první poradu s klientem, a proto určil odměnu pouze za dva úkony právní služby, nikoli za tři tak,

jak požadoval ustanovený zástupce ve svém přípise ze dne 5. 6. 2007 (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2007, č. j. 2 Azs 45/2007 – 97, www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu